

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ERNESTO SERAO

..... ΟΤΑΝ ΠΕΡΝΟΥΝ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ... ..

ΕΓΓΛΗ, ζωρή φωτιά έκαυε στο τζάκι. 'Όσο έννοισθε κανείς ότι έξω στους σιωπηλούς δρόμους τής μικρής πόλεως, έφυσούσε παγωμένος άέρας. 'Ηταν ύπτεροχη ή ώρα αυτή τής άναπαύσεως, ύστερ' από τó δειπνό. 'Η κυρία Ματθίλδη Φαρνέζε είχε καθίσει μπρός στο πιάνο, μά βαρέθηκε πολύ γρήγορα. Άναστένανε άκαρα κ' άμέσως έπειτ' άπ' αυτή άναστένανε βαθειά κ' ό σύζυγός της, ό 'Ερνέστος Φαρνέζε.

'Η Φραντζέσκα, ή γρηιά ύπτερτα, πού σερβίριζε αυτή τή στιγμή τόν καφέ, άκούοντας τους άναστεναγμούς τών άρεντικών της, έγύρισε και τούς έαύταξε μ' ένα άνέκραστο παράτονο. Τους συμπαθούσε και τούς δυό σαν σπορχική μητέρα, γιατί από τήν έποχή τού γάμου τους, δηλαδή έδώ και είκοσι χρόνια, ήταν στην ύπτερτα τους. Γι' αυτό, μ' έλο τó θάρρος γύρισε τώρα και τούς έλε :

— Σέ καλό σας !... Τί έλάθατε κ' άναστενάξετε έτσι νοσταλγικά ; Τί έχετε ; Δέν είσαστε εύτυχισμένοι ;

— "Ισα-ίσα, είμαστε πολύ εύτυχισμένοι ! άπάντησε ή Ματθίλδη.

— Ναι, πολύ εύτυχισμένοι ! έβεβαίωσε κ' ό κ. Φαρνέζε.

— Δέν σας πιστεύω, τούς έλε ή γρηιά Φραντζέσκα. Νοιώθω πώς κάτι έχετε. 'Εδώ κ' όγτώ μέρες, έγω προσέξω, πώς ύστερ' από τó δειπνό παίρνετε μία πένθημη ύμη, σαν νά γυρίζετε από κηδεία. Αυτό δέν είνε φυσικό σας. Τί σας συμβαίνει επί τέλους ;

'Η κυρία Φαρνέζε σιωπούσε. 'Ο 'Ερνέστος έδίστασε μία στιγμή, έπειτα πήρε τήν άπόφασί του κ' έρηθίωσε :

— Θα σού πώ τήν άλήθεια, Φραντζέσκα. Ξέρεις πόσο άγαπιόμαστε ή Ματθίλδη κ' έγώ. 'Η εύτυχία μας δέν έλαττώθηκε καθόλου από τήν έποχή τού γάμου μας. 'Ελευθήκαμε μόνο λίγο πού δέν άποχτήσαμε παιδί. 'Επί τέλους, δέν είχαμε ποτέ μας τήν παροικική στενοχώρια. 'Η κυρία, όμως, από δω (και έκτίταξε εύρωικά τή γυναίκα του) δέν ξέρω πώς, θυμήθηκε έξαφνα περασμένες μας άναμνήσεις, πράγματα τού καιρού πού είμαστε ακόμα έρωτευμένοι, κ' από τήν ήμερα εκείνη...

— Συνώμην, διέκοψε ή κ. Φαρνέζε. Ξεχνάς κάτι, 'Ερνέστε. Μόλις δηλαδή σού φανέρωσα αυτή μου τή νοσταλγία γιά τήν περασμένη μας ζωή, μου είπες ότι και σ' είχες αισθανθεί τó ίδιο.

— Άφσέ με, σέ παρακαλώ, νά τελειώσω, τής έλε ό άντρας της. Λοιπόν, Φραντζέσκα, τήν περασμένη βδομάδα, τή βραδειά ακριβώς πού είχαμε γιορτάσει τήν έπέτειο τών άρραβώνων μας, ή Ματθίλδη άρχισε ν' άνασπώ ή τήν περασμένα και ν' άνασπώζη. Μού θύμισε τά ραντεβού μας τόν καιρό πού είμαστε άρραβωνιασμένοι. Θυμήθηκε πώς πήγαμε και τήν περιμένα, κάθε μέρα, σπών έξοχικό δρόμο, κάτω από τις φυλές, κ' έκάναμε κατόπιν τόν περιπάτο μας, τήν ώρα τού δειπνίου, τρυφερά άγκαλιασμένοι κ' όνειροπολώντας τή μελλοντική μας εύτυχία. Θυμήθηκε ακόμα, τó δυνατό και γλυκό χτυποκάρδι πού έννοισθε, μόλις μ' έβλεπε από μακριά. Είν' άλήθεια —γιατί νά μή τ' άμολογήσω ;— πώς κ' έγώ έννοισθα τήν ίδια ύπτεροχη άγωνία, όταν τήν περιμένα, τó ίδιο γλυκό χτυποκάρδι όταν τήν έβλεπα νάρχεται στη γωνία τού δρόμου, τόσο νέα, χαμογελαστή κ' άνάλαφρη σαν πεταλουδίτσα...

— Γιατί παραπονείσθε λοιπόν ; τόν διέκοψε ή γρηιά ύπτερτα. "Όι' αυτά είν' ώραίες άναμνήσεις και είνε πολύ εύχάριστο πράγμα νά τις ξαναθυμάται κανείς !

— Ακριβώς ! άπάντησε ό 'Ερνέστος. 'Η Ματθίλδη όμως παραπονείται, ότι όλ' αυτά έπέρασαν. Προχθές μάλιστα πού τή ρώτησα νά μου έξηγήση τή μελαγχολία της, γύρισε και μού έλε : «— Σ' άγαπώ πάντα πολύ, καλέ μου 'Ερνέστο, όχι όμως τó ίδιο σαν άλλοτε. "Ω, θά έδινα ότι έχω και δέν έχω, γιά νά αισθανθώ άλλη μία φορά, μία φορά μόνο, τó γλυκό εκείνο χτυποκάρδι τών παλιών μας

ραντεβού !...».

'Ακούοντας τά λόγια αυτά ή γρηιά Φραντζέσκα, ξεκαρδίστηκε στα γέλια και έλε :

— Μπράβο, καιρό πού έχετε γιά χάσιμο ! Τί τά θέλετε τώρ' αυτά ; Ξεχνάτε πώς στην ήλικία σας δέν μπορεί ν' άγαπά κανείς, ύπως άγαπούσε όταν ήταν είκοσι χρόνια ! Τά άντρούγνια ζούν χρόνια όλόκληρα μαζί, στο διάστημα τών οποίων ή πρώτη άγάπη έξατμίζεται σιγά—σιγά, χωρίς όμως και νά σβίγη. "Αμ, βέβαια, όταν κάθε βράδυ, ύστερ' από τó φαγητό, ό κύριος παίρνει και ξεκουσάλλει τήν έφημερίδα του κ' ή κυρία πέφτει σέ ρομβασμούς πάνω στο ντιβάν της, φυσικά ή μελαγχολία είν' άναπόφευκτη. "Άλλοτε, βγαίνετε συχνά έξω, διασκεδάστε. Τώρα, παρατήσατε και θέατρα και κινηματογράφους και φιλικές δεξιώσεις κ' όλα—όλα !

— Κράτησε γιά λογαριασμό σου τής συμβουλής σου, κ' ήρα Φραντζέσκα, τής έλε με βαρυνημία ή Ματθίλδη, χτυπώντας άφηρημένα τά πλήκτρα τού πιάνου.

— Νά με συμπαθάτε, κυρία, άν είκα κοιταχάρεις ! άπάντησε ή γρηιά ύπτερτα κ' έξαφανίστηκε πρós τó μέρος τής κοιλίας.

"Όλο εκείνο τόν χειμώνα, ό κύριος και ή κυρία Φαρνέζε έγιναν πολύ κοσμικοί. 'Επί τέλους κατάλαβαν πώς δέν είχε άδικο ή γρηιά Φραντζέσκα κ' άποφάσισαν νά τó ρίξουν στις διασκεδάσεις.

"Υστερ' από λίγες μέρες, βρισκόντουσαν προσκαλεσμένοι σ' ένα φιλικό οικογενειακό χορό. Τή βραδειά εκείνη ή Ματθίλδη έγνώρισε ένα νεαρό λοχαγό κ' έχορσε δυό φορές μαζί του. Τό ίδιο βράδυ κ' ό 'Ερνέστος γνωρίστηκε με μία νεαρή χήρα, άρρετά όμορφη κ' έλκυστική. Και γυρίζοντας κατόπιν άργά τή νύχτα σπίτι τους, ήσαν κ' οι δυό βυθισμένοι σέ σιχαίνεις. 'Η Ματθίλδη σκεφτόταν τόν νεαρό λοχαγό. Κι' ό 'Ερνέστος τή γοητευτική χήρα του...

Πέρασαν κάμποσες μέρες...

"Ενα βράδυ, μόλις έτελειώσαν τó δειπνό τους, ό 'Ερνέστος έλε στη γυναίκα του :

— Με συγχωρείς πού θάβγω έξω. 'Εχω κάποιον ραντεβού στη λέσχη. Θα γυρίσω κατά τις έντεκα.

'Η Ματθίλδη είδε με αδιάφορο ύψος τόν άντρα της νά φεύγη. Μά μόλις ό 'Ερνέστος έξαφανίστηκε, έτρεξε στο δωμάτιό της, έφόρσε ένα βαρύ έπανωφόρι, άνασπώσε τó γυνένο γιακά του, κατέθηκε σιωπηλή τις σκάλες, άνοιξε προφυλακτικά τήν πόρτα και βιαστικά—βιαστικά ρίχτηκε στο σποτάδι τού ξενοδοχείου.

Καθώς προχωρούσε, ή καρδιά της χτυπούσε δυνατά και τó χέρι της έσφιγγε στο στήθος της ένα γράμμα πού τής είχε φέρει ό ταχυδρόμος τó ίδιο εκείνο πρωί και τó οποίο περιείχε αυτά τά λίγα λόγια :

«Κυρία,
> Σας περιμένο άπόγε στις δέκα, στη λεωφόρο τών Φιλυρών.

'Εκείνος πού σας άγαπά».

Μόλις πήρε τó γράμμα αυτό ή Ματθίλδη, τó μυαλό της φτερούγισε άμέσως στο νεαρό λοχαγό τών άλπιστών. Μονάχα εκείνος μπορούσε νά δείξη τέτοιο θάρρος. Στην άρχή θέλησε νά βεσπίση τó γράμμα και νά λησμονήση τó ραντεβού, "Όταν συνήλθε όμως, κάποιε ένδομηχη φωνή τής μθίρισε : «— Πρέπει νά πς έκει πού σε περιμένουν. "Υστερ' από τή μοναδική αυτή συνάντηση, όλα θά τελειώσουν, γιατί είσαι τίμα γυναίκα. Θα αισθανθής ύπως, τουλάχιστον, άλλη μία φορά στη ζωή σου τó γλυκό χτυποκάρδι τού ραντεβού, πού τόσο πολύ έννοσάλγησες !...».

Και τώρα, συγχαμένη και πρόμονη, διευθίνοντα στη λεωφόρο τών Φιλυρών. 'Η μικρά πόλις έκοιμόταν. "Υστερ' από λίγη ώρα, ή Ματθίλδη διέκρινε επί τέλους τή σκοτεινή σειρά τών φιλυρών. "Α ! πόσο γλυκά, πόσο γοργά άρχισε νά χτυπά ή καρδιά της ! Σέ λίγο διέκρινε μία σιλουέτα άνδρός, ό όποιος μόλις φανόνταν κάτω από τó γλωμό φως τού φεγγαριού. Σπεζόταν άκίνητος, σαν νά περιέμενε. "Ετρεξε άμέσως κοντά του. Άφικε τó χέρι της πού έτρεπε στο άνδρικό χέρι, τó οποίο τής άπλώθηκε. 'Η άνδρική φωνή έμψίθιωσε :

— Σεις είσθε, Τερέζα ;

'Η Ματθίλδη έμεινε άποβολωμένη. Τόσο γρήγορα είχε ξεχάσει τó όνομά της ό νεαρός λοχαγός ! Συνήλθε άμέσως, έκτίταξε προσεκτικότερα τόν άγνωστο και μία κραυγή έκπλήξεως ξεφύγε από τή χείλη της.

'Ο άγνωστος εκείνος ήταν ό 'Ερνέστος, ό άντρας της !

'Η Ματθίλδη χτυπούσε άφηρημένα τά πλήκτρα τού πιάνου...

Η ΠΕΡΙΦΗΜΕΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΗ ΖΩΗ ΛΑΪΔΟΣ ΤΗΣ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

ΚΓ'
Α ο δούλος ξαναγύρισε σέ λίγο και ελτε στη Λαΐδα πως οι ξένοι, που την ζητούσαν, ήταν ο φιλόσοφος 'Αρίστιππος κι' ο 'Αθηναίος στρατηγός Κλέων.

Κατασυγκινημένη τότε η Λαΐς, διάταξε να οδηγήσουν άμέσως κοντά της τους δυο ξένους.

Μόλις ο 'Αρίστιππος κι' ο Κλέων μπήκαν μέσα, η Λαΐς έτρεξε να τους σφίξει με συγκίνηση το χέρι και να τους ευχήθη τό καλώς ήθ'κανε. Άμέσως κατόπιν άρχισε να τους ρωτάη για τους παληούς της φίλους, για την Κόρινθο, για όλους όσους άφησε πίσω της, φεύγοντας τη λύσσα του 'Ιεροφάντη.

— Τι γίνεται ο αγαπητέ μου Διογένης, 'Αρίστιπτε; ρώτησε τέλος τον φιλόσοφο ή ώραία Κορινθία. Γιατί δεν ήθελε κι' αυτός μαζί σας;

— 'Ο Διογένης; ελτε ο 'Αρίστιππος στεναίνοντας. Του συνέβησαν σκληρές περιπέτειες από τότε που ήρθε από την Κόρινθο, αγαπητή Λαΐς. 'Ο γενναίος και μεγαλόμυθος κυνικός φιλόσοφος, έπειτ' από μια λυσσώδη σιμιγλολή, που ελχε με τους μαθητόρους του 'Ιεροφάντη, κι' αφού σκότωσε τέσσερες άπ' αυτούς, μεταξύ των οποίων και τον Δολεά, έφυγε φρόνιμο να φύγη από την Κόρινθο. Και ξεκίνησε για την Αίγινα. Ένω ταξείδευε όμως, έπεσε στα χέρια πειρατών, οι οποίοι τον πουλίσανε ως σκλάβο.

— "Ω, θεοί! έστέναξεν η Λαΐς. 'Ο Διογένης σκλάβος; Κι' έξ αιτίας μου μάλιστα! Δεν το λυμάω να τό ποτέψω...

— Κι' όμως, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω, είν' αλήθεια.

— Μά πρέπει να τον εξαγοράσουμε άμέσως. Πρέπει να γυρίσει στην Κόρινθο, να πάρη άπ' τ' Χρυσίδα δυα χρομιάτα χρεάζονται και να φροντίσει τό γρηγορότερο για την εξαγορά του.

— Θα φροντίσω εγώ, Λαΐς, ελτε ο Κλέων ο 'Αθηναίος. 'Αφού ενδιαφέρεσαι τόσο πολύ για τον κυνικό φιλόσοφο, μόλις γυρίσω στας 'Αθήνας, θα πάω επίτηδες στην Κρήτη για να βρω τό Διογένη και να φροντίσω για την εξαγορά του.

— Ευχαριστώ, καλέ μου Κλέων! άπάντησε η Λαΐς, συγκινημένη για την προθυμία και την άφοσίωση του παληού θαυμαστού της.

Έπειτα, ο 'Αρίστιππος ζήτησε πληροφορίες για τό Λεοντίδη κι' ή Λαΐς τον έληροφορήσε, ότι ο σύζυγός της βρισκόταν σ' έκστρατεία.

— Είσαι το μάλιστα τον εντυχιωμένη μαζί του; ρώτησε μ' ενδιαφέρον ο φιλόσοφος.

— Ξέρεις, αγαπητέ μου φίλε, άπάντησε ή ώραία Κορινθία, ότι εκείνο που με συνέδεσε με τό Λεοντίδη και μ' έκανε να του αφιερώσω τη ζωή μου και τό μέλλον μου, δεν ήταν ο έρωας, αλλά ή αυτοθυσία που έδειξε για μένα.

— "Α! "Όστε δεν τον αγαπάς λοιπόν; φώναξε χαρούμενος και με μια λάμψη ελπίδας στο πρόσωπό του ο Κλέων.

— Μη βιάζεσαι να χαρής, νεαρό μου 'Αθηναίε, — του ελτε σοβαρά ή Λαΐς. Πρέπει να ξέρεις, ότι θα προτιμούσα να παώ έκαστό φορές τό κόνεινο, παρά να κάνω τό Λεοντίδη δυστυχιωμένο στον έρωτά του. 'Ο άνθρωπος αυτός, όχι μόνο διακινδύνευσε τόσες φορές τη ζωή του για μένα, αλλά θυσιάσε προς χάριν μου και την ύπληρή του, τό μέλλον του, τά πάντα. Ζω μαζί του εντυχιωμένη και τον αγαπάω όσο μ' αγαπά.

"Έπειτα ή Λαΐς ώδήγησε τους δυο ξένους της στο μαγευτικό-

Τό μυστήριο δεν έκράτησε πολύ. Δόθηκαν άμοιβαίως έξηγήσεις. Κι' αυτός ελχε λάβει ένα γράμμα, με τό όποιο κάποιος «κυρία που τον αγαπούσε» του ώρισε ραντεβού στο ίδιο μέρος και την ίδια ώρα. Και δεν θα έρχόταν στο ραντεβού του αυτό, αλλά τό έκανε στο τέλος σπορωμένος από μια ακατάσχετη ιωσταλία να ξαναανούση τό γλυκό χτυποκάφι της παληάς εντυχιωμένης του ζωής.

Και τώρα, χωρίς να ξέσουν κι' οι δυο άν έφρασε να γελάνουν ή να θημώσουν, κατάλαβαν ώστόσο, ότι τό γλυκό χτυποκάφι που έννοιωσαν ήταν ένοχο κι' άταίριαστο για την ήλικία τους, κι' έμειναν εκεί άφωνοι, κρατούμενοι από τά χέρια, κάτω από τις γέφυρες φίλτρης, που ελχαν τόσο σπορωτικά προστατεύσει, είκοσι χρόνια πριν, τό τρυφερό τους αίσθημα.

Και δεν έφραντίστηκαν ποτέ, ούτε ο ένας, ούτε ο άλλος, ότι τό παιγνίδι έκείνο τους τό ελχε σκαρώσει ή γριά Φραντζέσκα, που τόσο τους συμπαθούσε και ήθελε να ξαναζωντανέψη την άγάπη τους!...

ERNESTO SERAO

τερο μέρος του κήπου της κι' εκεί συνεγίσανε τη συνουμία τους.

'Ο 'Αρίστιππος διηγήθηκε στην ώραία Κορινθία καθει που ελχε σιμειεί στην Κόρινθο άπ' την ήμερα της άναχωρήσέας της.

'Ο λαός της Κορινθίου, όταν έμαθε για ποιά αίτια ελχε φύγει κρυφά και βιαστικά από την πόλη ή κομοξαναομένη έταίρα, τό ώραιότερο λουλούδι της πόλεως, έξηγήρη κι' άξίωσε άπ' τους Πρωτάνεις να ζητήσουν την τιμωρία του 'Ιεροφάντη της 'Ελευσίνας. Οι Πρωτάνεις ζήτησανε πραγματικά άπ' τον 'Αρειο Πάγο να δικάση τον Βασίλειο για τους διαγμούς που ελχε κάνει εναντίον της Λαΐδος και για τις διάφορες άποπειρες άπαγωγής της, που ελχε ώργανώσει.

Οι 'Αθηναίοι όμως άνήθηξαν να ικανοποιήσουν την απαίτηση αυτή των Κορινθίων, οι όποιοι, έξοργισθέντες, διαλύσανε τη σιμαχία που ελχαν άνεταξεν με τας 'Αθήνας.

"Επρόκειτο μάλιστα να έκραγη και πόλεμος μεταξύ των δύο πόλεων.

Μά στο μεταξύ αυτό, μά μέρα, ο 'Ιεροφάντης της 'Ελευσίνας πέθανε ξαφνακά. Άλλοι λέγανε από άποπληξία κι' άλλοι από δηλητηρίαση. 'Όστόσο, αφού έλευσε αυτός, που ήταν ή μόνη αίτια της έγθρας τους, ή δυο πόλεις σιμαφιλοώθηξαν και ξαναήσαν σίμαχοι, όπως πριν.

— Βλέπεις λοιπόν, αγαπητή μου φίλη, κατέληξε ο 'Αρίστιππος, ότι οι Κορινθίοι σ' αγαπούνε τόσο πολύ, ώστε για χάρη σου, παρ' όλιγο να συγκρουσθούν με τους 'Αθηναίους. Κι' απόδειξη ακόμα της άγάτης τους για σένα, είνε και τό ότι ο λαός, κάθε τόσο, συγκινώνεται στο Πρωτανείο και ζητάει άπ' τους Πρωτάνεις να στείλουν έπίσημο μήνυμα και να σε παρακαλέσουν να ξαναγυρίσης στην πόλη τους.

— Οι καλοί μου, οι αγαπητοί Κορινθίοι! ψηθύρισε ή Λαΐς, βαθιά συγκινημένη. Μά σργανεί ή άγάθη τους. Μά αυτό που ζητάνε, δεν είνε δυνατόν να γίνη, γιατί εγώ άνήκω πλέον στον Λεοντίδη και θα μείνω κοντά του μέχρι θανάτου.

— 'Όποσδήποτε, ελτε ο 'Αρίστιππος, εγώ γι' αυτό ήρθα να σε συναντήσω. Για να προσπαθήσω να σε πείσω να γυρίσης στην Κόρινθο. Μά αν βεβαιωθεί, ότι αυτό δεν είνε δυνατόν, τότε θα σ' άποχαρήσω για πάντα, γιατί θα φύγω κι' εγώ από την Κόρινθο και θα πάω να εγκατασταθώ στην πατρίδα μου, την Κρηναία.

— 'Εγώ, ελτε κι' ο Κλέων, ελχα άποφασίσει, όπως Ξέρει κι' ο φίλος μου 'Αρίστιππος, να φύγω για πάντα από τας 'Αθήνας και να γίνω πολίτης της Κορινθίου, αν έδεχόσουν να ξαναγυρίσει κι' έσύ εκεί, Λαΐς. Μά αφού δεν δέχεσαι να επιστρέψης, θα μείνω στας 'Αθήνας.

'Ο 'Αρίστιππος κι' ο Κλέων μείνανε κάμποσες βδομάδες στην 'Αμβρακία, άπ' ένος γιατί δεν ήθελαν να στερηθούν τόσο γρήγορα τη γοητευτική συντροφιά της Λαΐδος και άπ' έτέρου περίμεναν μήπως έντομεταξύ γυρίσει ο Λεοντίδης άπ' την έκστρατεία του, για να τον χαρεθήσουνε κι' έσύ εκεί, Λαΐς, να τον πείσουν να εγκατασταθή στην Κόρινθο με τη Λαΐδα.

"Ένα μεσημέρι, ενώ ή ώραία Κορινθία βρισκόταν μαζί με τους δυο ξένους της στον κήπο, ένας δούλος την ειδοποίησε, ότι κάποιος πέζος άγγελοφόρος, που έρχόταν κατ' ειδείαν από την Κόρινθο, ζητούσε να την ιδή.

Η Λαΐς ελτε να τον άρήσουν να πιάσει έλευθερά.

"Ηταν ένας άνδρας ήλιοκαμμένος και ραμαίλος, με στολή και πανοπλία Κορινθίου στρατιώτη. "Υψωσε το χέρι του και χαϊρέτησε τη Λαΐδα μ' αυτά τά λόγια:

— Χαίρε, Λαΐς, ώραία σαν την 'Αφροδίτη, σοφή σαν την 'Αθηνά κι' ενεργητική σαν τη Δήμητρα. Πήν έκληρωτό την άποστολή, για την όποία ήρθα από την Κόρινθο, πρέπει να σ' εχχαριστήσω για τη μεγάλη κι' ανεπάντεχη ενεργασία που μούχεις κάνει και να σου ειπω, ότι εγώ κι' όλόκληρη ή οικογένειά μου θα σου είμαστε για πάντα άφοσιοκίμενοι.

— Καλέ μου ξένη, καλώς ώρισε στο σπίτι μου, του άπάντησε ή Λαΐς. Τά λόγια σου μου είν' ευχάριστα, μά κι' ακατάληπτα έπίσης. Δεν ξέρω για ποιά ενεργασία μού μιλάς. Δεν σε γνωρίζω και δεν θημάμαι να σ' έχω ιδεί ποτέ μου.

— 'Ακριβώς γι' αυτό ή ενεργασία σου είνε πιο μεγάλη, γιατί μ' ενεργήτησε χωρίς να με γνωρίζης, άπάντησε ο στρατιώτης. Είμαι ο Εύδημης, από τη Μεσοημία, στρατιώτης στην Κόρινθο. Είχα παστεί αιχμάλωτος και σύ έδωσες στην οικογένειά μου τά λύτρα που χρειαζόντουσαν για την εξαγορά μου. Για την καλοσύνη σου αυτή, δοκίμομαι, ότι στο έξιής ή ζωή μου θ' άνήκω σέ σένα.

— Σ' ευχαριστώ για τά καλά σου λόγια, καλέ μου φίλε, του ελτε ή Λαΐς. Και τώρα κάθησε και πές μας ποιά είνε ή άποστολή που σ' έφερε άπ' την Κόρινθο στην 'Αμβρακία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Η συνέχεια.